

WPIW.310.10.2019.WS

PISEMNA INTERPRETACJA PRZEPISÓW PRAWA PODATKOWEGO

Prezydent Miasta Torunia działając na podstawie art. 14 j § 1 w związku z art. 14 c ustawy z dnia 29 sierpnia 1997r. Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2019r. poz. 900 z późn. zm.) oraz art. 1 i art. 6 ustawy z dnia 16 listopada 2006r. o opłacie skarbowej (Dz. U. z 2019r. poz. 1000) po rozpatrzeniu wniosku o udzielenie pisemnej interpretacji co do zakresu i sposobu zastosowania prawa podatkowego w indywidualnej sprawie dotyczącej przedstawionego stanu faktycznego

stwierdza, że stanowisko Wnioskodawcy przedstawione we wniosku z dnia 13.08.2019r. w sprawie opłaty skarbowej od dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa złożonego w toku postępowania egzekucyjnego prowadzonego przez komornika jest prawidłowe

Uzasadnienie

pismem z dnia 13.08.2019r. (data wpływu: 19.08.2019r.) zwrócił się z wnioskiem o udzielenie pisemnej interpretacji co do zakresu i sposobu zastosowania prawa podatkowego w indywidualnej sprawie dotyczącej obowiązku uiszczania opłaty skarbowej, w związku ze złożeniem, w toku postępowania egzekucyjnego prowadzonego przez komornika sądowego, dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa.

Wnioskodawca złożył oświadczenie, że elementy przedstawionego stanu sprawy objęte ww. wnioskiem w dniu jego złożenia nie są przedmiotem toczącego się postępowania podatkowego, kontroli podatkowej, postępowania kontrolnego organu kontroli skarbowej oraz, że w tym zakresie sprawa nie została rozstrzygnięta co do istoty w decyzji lub postanowieniu organu podatkowego lub organu kontroli skarbowej.

Wnioskodawca uiszczył także opłatę, za wydanie niniejszej interpretacji.

Opis zdarzenia przyszłego:

Wnioskodawca wskazał, że jest osobą fizyczną – radcą prawnym, który działając jako profesjonalny pełnomocnik, podejmuje się reprezentowania podmiotu gospodarczego (dalej jako: Klient) w sprawach związanych z windykacją przysługujących mu wierzytelności. Podstawą

działań podejmowanych w imieniu Klienta jest pełnomocnictwo udzielone przez Klienta lub też pełnomocnictwo substytucyjne udzielone przez pełnomocnika Klienta, będącego radcą prawnym, który reprezentował Klienta w postępowaniu sądowym. Wnioskodawca przy realizacji pierwszej czynności dokonywanej przez komornika składa odpis pełnomocnictwa.

W związku z ww. stanem faktycznym zadano pytanie o następującej treści:

„Czy Wnioskodawca, jako pełnomocnik jest zobowiązany do zapłaty opłaty skarbowej od składanego komornikowi pełnomocnictwa?”

Stanowisko Wnioskodawcy:

Wnioskodawca, zgodnie z treścią art. 14 b § 3 ustawy z dnia 29.08.1997r. Ordynacja podatkowa przedstawił własne stanowisko w sprawie oceny prawnej wskazanego przez siebie zdarzenia przyszłego.

W ocenie Wnioskodawcy pełnomocnik nie jest zobowiązany do zapłaty opłaty skarbowej od składanego komornikowi pełnomocnictwa.

Uzasadnienie stanowiska Wnioskodawcy:

Wnioskodawca wskazał, że zamknięty katalog czynności, które podlegają opłacie skarbowej, został zawarty w art. 1 ustawy o opłacie skarbowej. Zgodnie z art. 1 ust. 1 pkt 2 ustawy, opłacie skarbowej podlega złożenie dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa lub prokury, albo jego odpisu, wypisu lub kopii w sprawie z zakresu administracji publicznej lub w postępowaniu sądowym. Wskazał także, że przywołany przepis nie stanowi jednak wyłącznej przesłanki dla określenia obowiązku uiszczenia opłaty skarbowej. Istotne znaczenie ma również treść normy wynikającej z art. 6 ust. 1 pkt 4 ustawy o opłacie skarbowej, która określa moment powstania obowiązku zapłaty skarbowej. W myśl ww. przepisu obowiązek powstaje wyłącznie z chwilą złożenia dokumentu pełnomocnictwa w organie administracji publicznej, sądzie lub podmiocie, o którym mowa w art. 1 ust. 2, tj. podmiocie innym niż organ administracji rządowej i samorządowej wykonującym zadania z zakresu administracji publicznej.

W ocenie Wnioskodawcy nie ulega wątpliwości, że postępowanie egzekucyjne nie jest postępowaniem z zakresu administracji publicznej, ani postępowaniem sądowym, zaś komornik sądowy nie jest organem administracji publicznej, sądem, czy też podmiotem innym niż organ administracji rządowej i samorządowej wykonującym zadania z zakresu administracji publicznej.

Wnioskodawca szczegółową argumentację odniósł do braku możliwości uznania komornika za organ administracji publicznej lub podmiot inny niż organ administracji rządowej i samorządowej wykonujący zadania z zakresu administracji publicznej, a także do braku możliwości uznania komornika za sąd, a prowadzone przez niego postępowanie sądowe za postępowanie sądowe.

W zakresie pierwszego argumentu wskazał, że postępowanie z zakresu administracji publicznej, jak wynika z art. 1 pkt 1 Kodeksu postępowania administracyjnego, regulowane jest przez przepisy procedury administracyjnej. Postępowanie egzekucyjne podlega zaś regulacji Kodeksu postępowania cywilnego. Wnioskodawca powołał się na wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach z dnia 16.09.2008r. sygn. I SA/Gl 192/08, gdzie stwierdzono, że z oczywistych względów należy wykluczyć pogląd, iż sądowe postępowanie egzekucyjne może mieścić się w kategorii spraw z zakresu administracji publicznej. Teza ta uzasadnia wniosek, iż postępowanie egzekucyjne nie jest postępowaniem z zakresu administracji publicznej. Ponadto ustawodawca w art. 5 § 2 pkt 3 Kodeksu postępowania administracyjnego określił katalog podmiotów, które są uprawnione do prowadzenia postępowań z zakresu administracji publicznej, wskazując, że są to: ministrowie, centralne organy administracji rządowej, wojewodowie, działające w ich imieniu lub we własnym imieniu inne terenowe organy administracji rządowej (zespolonej i niezespólonej) oraz organy jednostek samorządu terytorialnego i inne organy i podmioty powołane do załatwiania spraw należących do właściwości tych organów w sprawach indywidualnych rozstrzyganych w drodze decyzji administracyjnych albo załatwianych milcząco. Nie sposób zatem uznać ażeby komornik należał do którejkolwiek z kategorii podmiotów wymienionych w ww. przepisie. Minister Finansów w interpretacji ogólnej z dnia 09.06.2015r.

sygn. PT1.050.1.2015.LJU.19 w zakresie opodatkowania podatkiem od towarów i usług czynności wykonywanych przez komorników sądowych, powołując się na orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej wskazał, że komornicy nie są związani z władzami publicznymi jako pracownicy, ponieważ nie są włączeni do administracji publicznej. Prowadzą działalność na własny rachunek i własną odpowiedzialność, mogą swobodnie, chociaż podlegają pewnym ograniczeniom prawnym, ustalać w jaki sposób będą wykonywać swoją pracę i sami otrzymują środki, z których pochodzą ich dochody.

W zakresie drugiego argumentu wskazał, że zgodnie z treścią art. 1 ustawy o komornikach sądowych, komornik sądowy jest funkcjonariuszem publicznym działającym przy sądzie rejonowym. Wskazał, że w myśl przywołanej regulacji, oczywistym jest, że komornik nie posiada statusu sądu. Podobnie, na utożsamianie organu egzekucyjnego jakim jest komornik z sądem, nie pozwala ustawa o opłacie skarbowej. Wojewódzki Sąd Administracyjny w Olsztynie, rozstrzygając kwestię statusu komornika, w wyroku z dnia 08.02.2017r. sygn. akt I SA/Ol 927/16 wskazał, że z prawnokonstytucyjnego punktu widzenia komornik jest organem władzy publicznej, i to nie w znaczeniu funkcjonalnym, ale i podmiotowym. Jest on pomocniczym organem wymiaru sprawiedliwości, a w świetle przepisów prawa egzekucyjnego wyodrębnionym od sądu organem egzekucyjnym. W uwzględnieniu przepisów prawa administracyjnego, komornik jest funkcjonariuszem publicznym działającym przy sądzie rejonowym. Sąd w swojej argumentacji przytoczył stanowisko Trybunału Konstytucyjnego wyrażone w wyroku z dnia 12.04.2012r. sygn. akt SK21/11, gdzie Trybunał wprost wskazał, że komornik nie jest organem władzy sądowniczej pomimo organizacyjnego i funkcjonalnego powiązania z władzą sądowniczą, komornicy nie są jednak organami tej władzy i nie sprawują wymiaru sprawiedliwości. Komornicy wprawdzie przejęli część kompetencji władzy publicznej w zakresie możliwości prowadzenia egzekucji, jednakże nie jest to wystarczające do przyjęcia, iż są oni organem władzy publicznej czy też organem państwa. W konsekwencji sąd uznał, iż komornik nie jest organem władzy publicznej ani sądem w rozumieniu przepisów ustawy o opłacie skarbowej.

Wnioskodawca wskazał także, że Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 20.01.2004r. sygn. akt SK 26/03 stwierdził, że komornicy działają przy sądach rejonowych, nie wchodząc jednak w ich strukturę. Nie są też organem władzy sądowniczej (z uwagi na odmienną funkcję, nie polegającą na wymierzaniu sprawiedliwości – art. 175 ust. 1 Konstytucji). Komornicy są strukturą wyodrębnioną, wyposażoną we władztwo o własnych kompetencjach.

Wnioskodawca wskazał także, że rozróżniając postępowanie sądowe i egzekucyjne podkreśla się, że postępowanie sądowe jest prowadzone przed sądem i przez sąd, podczas gdy postępowanie egzekucyjne może być prowadzone przez sąd i przez komornika jako organy egzekucyjne (zgodnie z regulacją art. 758 Kodeksu postępowania cywilnego). Sąd występuje w charakterze organu egzekucyjnego, gdy przepis tak stanowi, komornik zaś występuje jako organ egzekucyjny prowadzący postępowanie egzekucyjne.

Odnosząc się do przedmiotu wniosku interpretacyjnego, wnioskodawca powołał się na wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Lublinie z dnia 26.05.2017r. sygn. akt I SA/Lu 1052/16, w którym sąd wskazał, że użyte w art. 1 ust. 1 pkt 2 ustawy o opłacie skarbowej sformułowanie złożenie dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa albo jego odpisu, wypisu lub kopii w postępowaniu sądowym nie obejmuje złożenia pełnomocnictwa (w oryginale, odpisie, wypisie lub kopii) komornikowi w związku z prowadzoną przez niego egzekucją. Zdaniem sądu skoro przepisy art. 1 ust. 1 pkt 2 oraz art. 6 ust. 1 pkt 4 ustawy o opłacie skarbowej zawierają regulacje różnych aspektów powstania tego samego obowiązku podatkowego to winny one być analizowane łącznie. W konsekwencji dla powstania rzezonego obowiązku istotne jest zarówno to, że złożenie dokumentu pełnomocnictwa ma nastąpić w postępowaniu sądowym, jak i to, że ma to mieć miejsce w sądzie.

Wnioskodawca wskazał także, że przeciwko objęciu zakresem regulacji ustawy o opłacie skarbowej pełnomocnictw składanych komornikowi w postępowaniu egzekucyjnym przemawia nadto art. 11 ust. 1 i 2 ww. ustawy. Nakłada on na podmioty, którym złożono pełnomocnictwo obowiązek comiesięcznego, zbiorczego raportowania o przypadkach nieuiszczenia opłaty skarbowej. W katalogu podmiotów zobowiązanych do przekazywania takich informacji ustawodawca umieścił: sądy, organy administracji rządowej i samorządowej oraz podmioty inne niż organy administracji rządowej i samorządowej wykonujące zadania z zakresu administracji

publicznej. Komornik sądowy nie został objęty ww. obowiązkiem. Takie stanowisko zaprezentował m.in. Burmistrz Grodziska Mazowieckiego w interpretacji indywidualnej z dnia 25.08.2016. znak: FN.EF.3130.1.2016.ET.

Na poparcie zasadności swojej argumentacji zawartej we własnym stanowisku w zakresie złożonego wniosku interpretacyjnego wnioskodawca powołał się na interpretacje indywidualne wydane przez Prezydenta Miasta Torunia z dnia 25.07.2016r. znak: WPiW.310.1.2016 i znak: WPiW.310.2.2016; Prezydenta Miasta Stołecznego Warszawy z dnia 03.10.2018r. znak: PE-10-OP.3130.42.2018.BPO, z dnia 27.02.2018r. znak: PE-10-OP.3130.91.20187.BPO i z dnia 04.03.2016r. znak: PE-10-OP.3130.15.2016.BPO; Prezydenta Miasta Krakowa z dnia 26.07.2016r. znak: PD-03-1.3130.8.1.2016.GK, z dnia 14.12.2015r. znak: PD-01.3130.8.2.2015.GK; Prezydenta Miasta Szczecina z dnia 25.07.2016r. znak: WPiOL-II.310.1.2016.LR; Prezydenta Miasta Katowic z dnia 26.08.2016r. znak: PO-III.310.28.2016.BT; Prezydenta Miasta Łodzi z dnia 10.08.2016r. znak: DFP-Fn-XI.310.2.2016 i Prezydenta Miasta Wrocławia z dnia 26.08.2016r. znak: WPO-KP.310.9.2016.KD.

Wskazał, że jak wynika z treści ww. interpretacji, wnioskodawcy opisując stan faktyczny wskazywali, iż ich umocowanie wynikało z pełnomocnictwa ogólnego do działania na etapie postępowania sądowego i egzekucyjnego i było składane komornikowi w postępowaniu egzekucyjnym, przy czym dla postępowań sądowych prowadzonych w ramach Elektronicznego Postępowania Upominawczego, komornik był pierwszym organem, przed którym pełnomocnictwo było złożone. W interpretacjach wskazano, że komornik nie należy do kręgu podmiotów, z którymi ustawa o opłacie skarbowej wiąże obowiązek uiszczenia opłaty skarbowej w związku ze złożeniem pełnomocnictwa (jego odpisu, wypisu lub kopii).

Uwzględniając powyższe wnioskodawca wskazał, że zarówno wykładnia przepisów ustawy o opłacie skarbowej, jak i dotychczasowy dorobek orzecniczy sądów administracyjnych i organów podatkowych w zakresie wydawanych przez nich interpretacji indywidualnych, jednoznacznie potwierdza tezę, że w przypadku przedłożenia pełnomocnictwa przed komornikiem sądowym, nawet w przypadku, gdy jest to pierwszy moment złożenia tego pełnomocnictwa w sprawie, pełnomocnictwo takie nie podlega opłacie skarbowej, o której mowa w ustawie z dnia 16.11.2006r. o opłacie skarbowej.

Ocena stanowiska Wnioskodawcy:

Uwzględniając treść wniosku o wydanie indywidualnej interpretacji przepisów prawa podatkowego, jak i obowiązujący stan prawny organ podatkowy stwierdza, że stanowisko Wnioskodawcy w odniesieniu do opisanego stanu faktycznego jest prawidłowe.

Uzasadnienie organu podatkowego:

Zgodnie z art. 1 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 16.11.2006r. o opłacie skarbowej (Dz. U. z 2018r. poz. 1000), opłacie skarbowej podlega złożenie dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa lub prokury albo jego odpisu, wypisu lub kopii w sprawie z zakresu administracji publicznej lub w postępowaniu sądowym.

Ustawa o opłacie skarbowej nie zawiera definicji postępowania sądowego. Pojęcie to należy interpretować zgodnie z zakresem określonym w art. 1 ustawy z dnia 17.11.1964r. Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2019r. poz. 1460). Zgodnie z tym przepisem do zakresu pojęciowego postępowania sądowego zalicza się m. in. postępowanie w sprawach z zakresu prawa cywilnego. Te natomiast, wg systematyki kodeksu dzieli się na postępowanie: procesowe, nieprocesowe, przed sądem polubownym, w razie zaginięcia lub zniszczenia akt, zabezpieczające, egzekucyjne, w sprawach z elementem zagranicznym. Oznacza to, że postępowanie egzekucyjne prowadzone przez komorników na podstawie przepisów Kodeksu postępowania cywilnego mieści się w zakresie pojęcia postępowania sądowego, o którym mowa w art.1 ust. 1 pkt 2 ustawy o opłacie skarbowej.

Niemniej jednak, należy zauważyć, iż ustawa o opłacie skarbowej oprócz wskazania co podlega o opłacie skarbowej (*złożenie dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa lub prokury albo jego odpisu, wypisu lub kopii w sprawie z zakresu administracji publicznej lub w postępowaniu sądowym*) reguluje także to, kiedy tę opłatę należy wnieść (*obowiązek zapłaty opłaty skarbowej powstaje od złożenia dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa*

lub prokury albo jego odpisu, wypisu lub kopii – z chwilą złożenia dokumentu w organie administracji publicznej, sądzie lub podmiocie, o którym mowa w art. 1 ust. 2).

Przepis art. 6 ust. 1 pkt 4 ustawy o opłacie skarbowej wyraźnie wskazuje, iż obowiązek zapłaty opłaty skarbowej ograniczony jest do przypadków złożenia pełnomocnictwa w sądzie, organie administracji publicznej lub innym organie niż organ administracji rządowej lub samorządowej wykonującym zadania z zakresu administracji publicznej.

Nie ulega wątpliwości, iż w obowiązującym stanie prawnym komornik sądowy nie należy do żadnej z kategorii podmiotów wymienionych ww. przepisie (nie jest ani sądem ani organem administracji publicznej).

Stąd też należy uznać, iż złożenie komornikowi sądowemu, prowadzącemu postępowanie egzekucyjne w trybie Kodeksu postępowania cywilnego, dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa lub prokury albo jego odpisu, wypisu lub kopii nie będzie podlegało opłacie skarbowej.

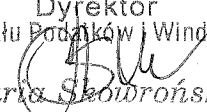
W związku z tym, iż niniejsza interpretacja jest zgodna z wnioskiem interpretacyjnym i potwierdza stanowisko Wnioskodawcy w pełnym zakresie, organ podatkowy na podstawie art. 14 c § 1 ustawy Ordynacja podatkowa odstępuje od szczegółowego uzasadnienia prawnego.

Jednocześnie informuje, iż niniejsza interpretacja udzielana jest w oparciu o przepisy prawa podatkowego obowiązujące na dzień jej wydania przez organ podatkowy i dotyczy stanu faktycznego przedstawionego przez wnioskodawcę. Z uwagi, iż organ wydający interpretację nie jest uprawniony do jakiegokolwiek ingerowania w stan faktyczny przedstawiony we wniosku o wydanie interpretacji, nie ocenia też wiarygodności danych przedstawionych we wniosku, to wnioskodawca ponosi konsekwencje przedstawionego stanu faktycznego będącego przedmiotem niniejszej interpretacji. W przypadku rozbieżności pomiędzy stanem faktycznym przedstawionym we wniosku, a stanem rzeczywistym, udzielona interpretacja nie chroni Wnioskodawcy.

Niniejsza interpretacja, po usunięciu danych identyfikujących Wnioskodawcę, zostanie zamieszczona w Biuletynie Informacji Publicznej.

Pouczenie:

Na niniejszą interpretację przysługuje prawo wniesienia skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Bydgoszczy za pośrednictwem Prezydenta Miasta Torunia na adres: Wydział Podatków i Windykacji Urzędu Miasta Torunia, ul. Grudziądzka 126B, 87-100 Toruń. Termin na wniesienie skargi wynosi 30 dni od dnia doręczenia stronie pisemnej interpretacji przepisów prawa.

Z up. Prezydenta Miasta
Dyrektor
Wydziału Podatków i Windykacji

Maria Skowrońska

